

CALEA SMERENIEI

† Duminica a 18-a după Rusalii, Pescuirea minunată

Pescuirea minunată este o minune săvârșită de Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos cu Simon Petru și cu alți pescari care toată noaptea s-au trudit și nimic nu au prins. Această amintire despre pescuirea minunată ne demonstrează succint, cum fapta Mântuitorului a determinat o cotitură în viața unor pescari, făcându-i să-și părăsească meseria lor și să se înroleze ca slujitori ai lui Dumnezeu, ai oamenilor și ca Apostoli și propovăduitori ai Legii evanghelice. Simon Petru s-a smerit atunci când a văzut această minune săvârșită de Domnul Iisus și, fără a se mândri, își recunoaște păcătoșenia și slăbiciunile. Spaimă mare i-a cuprins pe toți care au fost de față la săvârșirea acestei minuni, între care erau și Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu. Mântuitorul Iisus Hristos, văzând smerenia lui Simon, îi zice: „Nu te teme, de acum înainte vei fi pescar de oameni” (Luca 5, 10). Ne punem întrebarea ce i-a determinat pe acești oameni să-și părăsească ocupația, familiile lor, și să-L urmeze pe Domnul Iisus? Hotărârea lor de a-L urma pe Iisus este nepătrunsă și nebiruită putere a dumnezeiescului, este pilda vieții Sale curate și sfinte, virtutea smereniei. Mulți au propovăduit învățături înalte pe care ei nu le-au urmat, pe când Mântuitorul Iisus Hristos a împlinit tot ce a învățat. Asemenea pescarilor din Sfânta Evanghelie, pilda vieții neprihănite a Mântuitorului stă ca o carte deschisă în fața noastră, El este lumină pentru noi, după nopți lungi de pescuit în deșert. Pentru smerenia lui Simon și a celorlalți pescari, harul lui Dumnezeu a coborât peste ei și au devenit pescari de oameni, apostoli. Smerenia este păzitoarea și temelia tuturor virtuților, deoarece cu ea toate virtuțile devin mai adânci și desăvârșite. Ea stă la temelia vieții noastre spirituale, ea se afla la temelia tuturor celorlalte virtuți și este izvorul oricărui har ceresc. Dreptatea și tăria se sprijină tot pe smerenie. Știm că tăria noastră nu o avem decât de la Dumnezeu, dacă suntem convingși de slăbiciunea proprie. Prima virtute a creștinului este smerenia. Cu smerenia vom avea toate celelalte virtuți, fără ea, chiar dacă le vom avea pe toate, nu vom avea nici una. Domnul nostru Iisus Hristos, spre a ne face să înțelegem că această virtute este cea mai prețioasă dintre toate virtuțile, începe „fericirile”, cu smerenia, când zice: „Fericii cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor” (Matei 5, 3). Fericitul Augustin spune că: „cei săraci cu duhul” sunt cei smeriți. Sfântul apostol Petru dă frumoase îndemnuri fiilor duhovnicești, zicând: „Supuneți-vă preoților și toți, unii față de alții, îmbrăcați-vă întru smerenie, pentru că Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă har” (1 Petru 5, 5). Smerenia este o virtute iubită de Mântuitorul, prin care vrea să fie imitat de toți cei care vor să-L urmeze, când zice: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre” (Matei 11, 29). Smerit și mântuit!

Troița și Sfânta Cruce în satul românesc

Numărul foarte mare de troițe și cruci care străjuiesc drumurile și satele românești arată cinstirea deosebită pe care a acordat-o mereu țaranul român principalului semn creștin. În vremurile vitrege care s-au abătut peste el de-a lungul istoriei, poporul român, format, în măsură covârșitoare, din țărani, ar fi fost sortit dispariției dacă nu ar fi rămas tare în credința sa. Troița și Sfânta Cruce sfințesc spațiul. Acestea orientează pe călători, indicându-i direcția cea bună. Ele sunt și obiecte ale memoriei. Mergi pe drum, sprinten sau agale, plin de energie sau ostenit, pe vreme frumoasă sau dimpotrivă. Dintr-odată, privirea îți este atrasă irezistibil de o cruce. Poate fi din lemn sau de piatră. Gândul îți zboară imediat la Dumnezeu: te oprești pentru câteva clipe, îți faci semnul crucii și înalți o rugăciune. Poate fi cea mai simplă: „Doamne, miluiește-mă!”. Sau: „Doamne, ajută-mă să ajung cu bine!”. Troița, așa cum o arată numele, este și o adevărată prezență a Sfintei Treimi. Negreșit, sute de ani, poate mii de ani, călătorii au socotit în sinea lor, pe bună dreptate, că drumul străjuit de cruci te ajută să ajungi cu bine la capăt. Să îți atingi ținta. Călătorind prin satele românești, vom fi uimiți de mulțimea crucilor care le străjuiesc, protector. Din lemn sau din piatră, lăsate libere în bătaia soarelui și a vântului, sau acoperite, întocmite mai simplu sau mai estetic, ele continuă să marcheze semnificativ topografia satelor. În ciuda transformărilor radicale pe care le-a suportat satul românesc (colectivizarea, industrializarea forțată, ideologiile comuniste, mentalitatea consumistă), românii și-au păstrat obiceiurile creștinești, certificate în timp. Din această perspectivă, crucea de la drum sau troița, reprezintă un obiect al memoriei și în alt sens: continuitatea de viziune spirituală și de trăire cu strămoșii noștri. Cine străbate un sat contemplând din loc în loc crucile de pe drum își va pune o întrebare: de ce, în marea lor majoritate, ele sunt ridicate la răscruce? Acolo unde se întretaie drumurile. În mentalitatea arhaică, la răscrucea drumurilor apăreau tâlharii, dar și duhurile necurate. Cu atât mai mult, dacă ne referim la drumurile care depășeau hotarul satului respectiv. Pe drumetel care părșea spațiul cunoscut și ordonat al satului, îl puteau paște pericole nebănuite. Drumul însuși presupunea pătrunderea în teritorii necunoscute, nefamiliare, lipsite de repere clare. Cu atât mai benefic, deci, era să te oprești în fața unei cruci, să îți înalți gândul spre Dumnezeu și să nădăjduiești în purtarea Sa de grijă. Sunt troițe construite în curtea țaranului, în câmpul deschis și la răspântii. Din vechime, unele cruci și troițe s-au ridicat în apropierea fântânilor, loc în care călătorul face un popas, își domolește setea, își recapătă puterile pentru a porni din nou la drum, atras de ținta finală. Prezența Troiței și a Sfintei Cruci în satele românești dovedesc, o dată în plus, continuitatea culturii și civilizației tradiționale românești, a cărei esență a fost și este creștină. *Bucură-te Sf. Cruce, păzitoarea satelor românești!*

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce se înțelege prin Descoperirea dumnezeiască?

Răspuns: Prin Descoperirea sau Revelația dumnezeiască se înțelege acea lucrare a lui Dumnezeu prin care El se face cunoscut oamenilor, împărtășindu-le acestora adevărul despre ființa, voia și lucrările Sale. Scopul pentru care Dumnezeu se descoperă oamenilor este ca ei să creadă drept în El, să-L cinstească după cuviință și să-i îndeplinească voia, pentru ca astfel să se poată mântui. Prin Descoperirea dumnezeiască se înțelege totalitatea sau întreaga comoară a adevărilor pe care Dumnezeu le-a descoperit oamenilor spre mântuirea lor. Descoperirea dumnezeiască este absolut necesară, întrucât fără dumnezeiasca Descoperire, oamenii numai cu simțurile și cu mintea lor n-ar fi putut niciodată să cunoască pe Dumnezeu și voia Lui.

Întrebare: Descoperirea s-a dat tuturor oamenilor?

Răspuns: Descoperirea dumnezeiască s-a dat pentru toți oamenii, căci toți au nevoie de mântuire; dar nu s-a dat tuturor de-a dreptul, fiindcă nu toți erau vrednici s-o primească de-a dreptul de la Dumnezeu, din pricina necurăției cauzată de păcat și, ca urmare, a slăbiciunii firii omenești. De aceea Dumnezeu a ales pe unii oameni vrednici, ca să primească de-a dreptul de la El Descoperirea și să fie vestitorii ei față de toți care voiesc să o primească.

Întrebare: Cine au fost vestitorii Descoperirii dumnezeiești?

Răspuns: Vestitorii Descoperirii dumnezeiești au fost mai întâi: Adam, Noe, Avraam, Isaac, Iacov, care au primit și au predicat începuturile Descoperirii; apoi proorocii Moise, David, Ilie, Isaia, Ieremia, Iezechiil, Daniil și alți prooroci, care au continuat, întărind mai cu seamă nădejdea în venirea Mântuitorului. Dar vestitorul desăvârșit al Descoperirii dumnezeiești este Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu întrupat, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, a doua Persoană din Sfânta Treime, „lumina cea adevărată, care venind în lume luminează pe tot omul” (Ioan 1, 9). Domnul nostru Iisus Hristos, fiind Dumnezeu adevărat și om adevărat, ne-a adus Descoperirea deplină a lui Dumnezeu, căci „nimeni nu cunoaște pe Fiul, fără numai Tatăl și nici pe Tatăl nu-l cunoaște nimeni, fără numai Fiul, și căruia va voi Fiul să-i descopere” (Matei 11, 27). Descoperirea dumnezeiască a răspândit-o Mântuitorul în lume prin Sfinții Săi Apostoli.

Întrebare: Cum trebuie să fie primită această Descoperire?

Răspuns: Descoperirea dumnezeiască trebuie să fie primită cu credință tare și sub îndrumarea Sfintei Biserici, căreia Dumnezeu i-a încredințat păstrarea și tâlcuirea Descoperirii Sale. Fără neîncetata călăuzire din partea Bisericii și fără deplina ascultare din partea noastră față de ea, suntem în primejdie de a înțelege greșit Descoperirea dumnezeiască și de a apuca pe căile rătăcite ale credințelor deșarte.

Întrebare: În ce se cuprinde Descoperirea dumnezeiască păstrată de Biserică?

Răspuns: Descoperirea dumnezeiască păstrată de Biserică se cuprinde în Sf. Scriptură și în Sf. Tradiție, care se numesc izvoare ale Descoperirii dumnezeiești sau izvoare ale credinței. Descoperirea dumnezeiască dovedește marea iubire a lui Dumnezeu față de oameni. „Dumnezeu este iubire” (1 Ioan 4, 8), iubire nesfârșită și un ocean de iubire. (va urma)

PAROH: Preot Ioan Alupoaieni † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCA TRANSILVANIA: RO81BTRLRONCRT0P90566101

Program Liturgic

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 18 septembrie	17:00	Paraclisul Icoanei Maicii Domnului Portărița
Vineri 20 septembrie	17:00	Taina Sfântului Maslu 
Sâmbătă 21 septembrie	07:00	Sf Liturghie, pomenirea morților
	18:00	Vecernie
Duminică 22 septembrie	07:00	Utenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie

Cine aduce mângâiere omului?

Un om, prins în cumpenele cele mari ale vieții, se gândea adânc: „Cine oare mă va mângâia pe mine în ceasurile cele mai grele ale vieții mele?!”. Și cu acest gând, adormi. În vis, îi apărură un bărbat strălucitor și mândru, care-i zise:

- Eu te voi mângâia...

- Dar cine ești tu?

- Eu sunt știința lumii acesteia.

Omul însă răspunse:

- Nu, nu mă poți mângâia, căci adeseori te-am urmat și mi-ai otrăvit cugetul și sufletul.

Veni atunci o femeie atrăgătoare și-i zise:

- Eu îți voi putea aduce mângâierea.

- Dar, cine ești tu? întrebă omul.

- Eu sunt slava oamenilor...

Omul își acoperi fața să n-o mai vadă și zise:

- O, te-am ascultat de multe ori și numai rău mi-ai făcut; pleacă din fața mea.

Atunci veni un bărbat voinic, strălucitor, cu haina aurită, având în mână un buzdugan, cu pietre scumpe și-i zise:

- Eu te voi putea mângâia...

- Dar cine ești?

- Eu sunt Banul-Averea-Puterea.

- Piei din fața mea, căci tu mi-ai adus cele mai multe și mai grele suferințe...

După ce plecă și acesta, apărură o femeie umilă, îmbrăcată simplu și cuviincios, dar care răspândea o lumină cerească și o pace binefăcătoare, și-i zise cu glas cald și blajin:

- Eu sunt CREDINȚA și glas bun îți aduc de la Cel ce m-a trimis:

„Veniți la Mine toți cei necăjiți și împovărați și vă voi mângâia, căci jugul Meu e dulce și sarcina mea ușoară...”

Omul se deșteptă și după câteva clipe de gândire își zise:

- Da, tu singură găsești adevărul, pe tine te voi urma.

Și într-adevăr CREDINȚA i-a adus omului mângâierea în întreaga lui viață și l-a însoțit și dincolo de mormânt.

Iertarea

Se zice că odată Dumnezeu a îngăduit diavolului să vină în Fața Sa și să-i spună câte ceva despre ceea ce mai află și el prin lume. După ce i-a spus lui Dumnezeu despre una și despre alta, iată că îndrăznește să-i spună acestea:

- Doamne, oamenii Te supără neconștient și Tu îi ierți mereu... Iar eu nu Te-am supărat decât o dată și pe mine nu mă ierți...

Atunci Dumnezeu i-a răspuns:

- E adevărat că oamenii Mă supără neconștient, dar tot adevărat este că ei își cer iertare... Tu Mi-ai cerut vreodată iertare? Rușinat, diavolul a pierit atunci din fața Lui.

